

er saa vanstelig at forstaae, det troer jeg ogsaa den vil indrømme, som kjender vor retsvidenskabelige Litteratur, thi jeg troer ikke, der er nogen Lovartikel, hvis rette Betydning har været mere omtvistet end netop disse, og det er ogsaa muligt og meget rimeligt, at de ikke ere blevne forstaaede just paa samme Maade, som det har været Lovconcipistens Mening, idet der har været sat en saadan Straf for de væsentligste af de der omtalte Fornærmelser, at Domstolene have gjort alt Muligt for at undgaae at anvende dem. Jeg troer, at den Maade, hvorpaa vi have foreslaaet Paragraphen affattet, netop stemmer med det, som nu er Praxis, med den Maade, hvorpaa Domstolene skjælnu imellem ærerørige Fornærmelser, idet den første Klasse, de egentlig grovere Fornærmelser, kunne opstaae paa en dobbelt Maade, enten derved, at man tillægger en Person en bestemt Handlemaade, man siger til ham: Du har stjaalet den og den Ting, Du har bedraget der og der, eller ogsaa jeg tillægger ham Benævnelse i Almindelighed som Lys, Bedrager, Kjætring, hvilket ene kan forsvares under Forudsætning af, at den, jeg beskyldte, havde gjort sig skyldig i Handlinger som de førstnævnte, saa at Forskjellen imellem første og anden Pasfus af Paragraphen er kun den, at jeg tillægger den Vedkommende visse bestemte Handlinger, der omhandles i den første Deel, medens den sidste omtaler det Tilfælde, at jeg tillægger en Anden Benævnelse, som alene kunne finde deres Forsvar under Forudsætning af, at han havde gjort lignende Handlinger, som omtales i første Deel. Den sidste Pasfus derimod i Paragraphen, der handler om de mindre grove Forseelser, slutter sig ogsaa til vor nu bestaaende Tankerække, om de Forhold, - der angaae ærerørende Fornærmelser, idet vi nemlig skjælnu imellem saadanne, som ganske tage Vren af en Anden og dem, der kun ere af en mere nedfattende, en mere lempestig Natur, og jeg kan ikke forestille mig, hvorledes en Skribent ved disse Bestemmelser kan blive hindret i sin Virksomhed. Jeg troer, at en Skribent, som bliver det, han maa man helst ønske ophører at være Skribent; thi han gaaer virkelig sine Medborgeres Vre og Ret for nær (En Stemme: Det var en streng

Dom). Naar den ærede Rigsdagsmand vil have Ordet „personlig“ i § 10 ombyttet med privat, saa troer jeg ikke, at der i selve Meningen og Opfattelsen af denne Paragraph ved en saadan Forandring vil bevirkes det Allermindste, den vil ikke blive forstaaet paa anden Maade, end efter den Redaction, vi have foreslaaet, men derimod vil den rigtignok i formel Henseende kunne tabe noget, da der saa to Gange kommer til at staae Ordet „privat“.

Formanden: Der er begjæret Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Jespersen, With, J. Knudsen, Høier, Gram, Gottlob, Schjøtt, Ussing, Kampmann, R. Pedersen, L. Hansen, Hjerrild, Fuglede, Lykke Chr. Jensen og Fenger.

B. Christensen: Skulde den ærede Formand ikke finde Anledning til i dette Tilfælde, ligesom engang tidligere, at nævne, hvilke Taler, der have begjæret Ordet.

Formanden: Nei, jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg ikke troer, der er Anledning dertil for Diebliffet; men jeg skal derimod bemærke, at, forsaavidt Afslutningsbegjæringen forkastes, skal jeg have Mødet for idag.

Ved den derpaa foretagne Afstemning, om Afslutning af Forhandlingerne skulde finde Sted, hvorved der var begjæret Navneopraab af følgende Medlemmer: Alberti, Barfod, B. Christensen, J. Christensen, Gleerup, Grundtvig, J. A. Hansen, Hækkerup, Ingstrup, Jagd, P. Knudsen, L. Schøler, Sidenius og Winther, blev, som af nedenstaaende Liste vil ses, Afslutningsbegjæringen forkastet med 55 Stemmer imod 18.

J a.

Ussing.
Fenger.
Fuglede.
Gottlob.
Gram.
Hansen, L.
Hjerrild.
Høier.
Jensen, Chr.

Jensen, L.
Jespersen.
Knudsen, J.
Lykke.
Pedersen, R.
Schjøtt.
Schøler, B.
With.
Black.

N e i.

Gleerup.
Christensen, B.

Clausager.
la Cour.